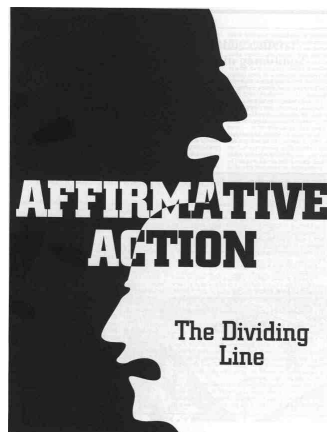


Michael J. Polignano



V roce 1787 ruský hrabě Grigorij Alexandrovič Potěmkin zorganizoval po nově získaných teritoriích na Krymu vyhlídkovou jízdu pro carevnu Kateřinu. Všude, kam Kateřina vkročila, uviděla nádherné vesnice se šťastnými, prosperujícími vesničany a usoudila, že je všechno v pořádku. I když se Potěmkinovi nepřátelé snažili hraběte obvinít z oklamání carevny a z toho, že falešné vesnice sám nechal postavit, Potěmkinovy ostrovy prosperity se staly fenoménem. Od té doby se výrazu „Potěmkinova vesnice“ používá pro situaci, kdy faleš budí zdání reality.

Pozitivní diskriminace, neboli „Affirmative Action“ je přesně jednou z takových „Potěmkinových“ vesnic.

Rovnostáři prohlašují, že pozitivní diskriminace napravuje rasovou nerovnoprávnost. Specificky se zaměřuje na fakt, že černí, Hispánci, či američtí Indiáni jsou znevýhodnění na vrcholu americké společnosti a přitom nadreprezentováni na jejím samotném dně (pohlíží se na ně jako na podřadné, bydlí ve špatných podmínkách, je jich velké procento ve vězení atp.).

Požadavek, aby všechny etnické skupiny byly zastoupeny proporčně na všech úrovních společnosti vzhledem k jejich procentuálnímu zastoupení v populaci, však za zákeřnou diskriminaci považován není. Požadavek rovnostářů je, aby „černí“, jestliže zahrnují dvanáct procent populace, mohli také představovat dvanáct procent všech doktorů, právníků a univerzitních profesorů a ne jen několik desítek procent vrahů, násilníků a zlodějů. Jakékoli poukázání na nesrovnalosti je označeno za bělošský rasismus. My, „bílí“, jsme neustále peskováni za to, že vyloučení „barevných“ studentů ze školy je údajně motivováno barvou jejich pleti, stejně jako je takto prý zčásti motivováno odsuzování „barevných“ pachatelů za porušení zákona. To samé platí v případě Hispánců a amerických Indiánů.

Já nepopírám, že k diskriminaci v reálu skutečně dochází, avšak důkazy, ani jejich většina vůbec neukazují na to, že by sociální problémy etnických skupin mohl bílý rasismus.

Zaprvé, americký Kongres zakázal diskriminaci už v 60. letech. Avšak brzy se ukázalo, že tento úspěch, za kterým ostatně aktivita etnických menšin vůbec nestála, nestačí. A tak

přišla do módy myšlenka pozitivní diskriminace.

Za druhé, ani rasová diskriminace nikdy nikomu v přístupu na vrchol americké společnosti nebránila a nedostávala je ani na její chvost. A to platí i v obráceném gardu. Je úplně jedno, kolik peněz a úsilí se vložilo do projektů pozitivní diskriminace, stejně to evidentně nestačí k tomu, aby se zabránilo procentuální neúspěšnosti inkriminovaných skupin (kterou chtějí rovnostáři odstranit nastolením rovnosti ve výsledcích).

Za třetí a to je nejdůležitější: teorie o diskriminaci jednoduše ignoruje genetické vloh y a predispozice. Obrovské seskupení vědeckých důkazů ukazuje, že průměrně statisticky (a toto spojení je nutné dvakrát podtrhnout, pozn. překl.) představují zkrátka například Afroameričané méně inteligentní a k násilí náchylnější vzorek, než bílí. Čili menší procentuální zastoupení „černých“ na vysokých školách a naopak jejich procentuálně vyšší výskyt ve věznicích jsou pouze odrazy této statistiky.

Rovnostáři ignorují genetické predispozice, protože geny nemohou být změněny (alespoň ne současnými technologiemi), zatímco sociální instituce ano – pochopitelně tím, že odevzdáme vládě své peníze a necháme ji míchat se do našeho života. Pokud je genetická nerovnost označena jako hlavní příčina nerovnosti společenské, potom má rovnostářský průmysl – a jeho legie byrokratů, profesionálních apologetů, vymývačů mozků, svůj výnosný byznys.

Rovnostáři vytvářejí absurdní konstrukce popírající genetiku. Kontinuálně přidávají nové součástky k obrovskému, již tak skřípajícímu konstruktivistickému aparátu. Jeden týden slyšíme cosi o tom, jak jsou neúspěchy afroamerických dětí ve škole zapříčiněny předsudky učitelů, kteří od nich apriorně dobré výsledky neočekávají (někteří učitelé mimochodem také konstatují velkou úspěšnost například asijských dětí, což se taky považuje za konstitutivní prvek útisku). Další den se tvrdí, že neúspěchy „černých“ dětí jsou způsobeny faktem, že jejich rodiče se s nimi baví méně, než bílí rodiče. A týden na to se napadají rozdíly ve výživě. Nutno dodat, že vaše daně tyto starosti pokrývají více než dobře.

Ale zkusme rovnostářské argumenty na chvíli přijmout. Zapomeňme na procedurální a právní pojmy. Zapomeňme společenskou cenu takových postů jako jsou lékaři a právníci. Zkusme akceptovat, že rasy jsou si od přírody rovny. Akceptujme, že případy nerovnosti jsou ze své nejnítěšší podstaty společenské a že mohou být změněny. Pozitivní diskriminaci však pochopit nelze, neboť ta ve skutečnosti mění jen podstatu, nikoli nerovnost samu. Z pohledu rovnostářských tendencí jde o jasné fiasko.

Jestliže jsou dnes „černí“ uchazeči o studium na vysoké škole zvýhodněni tak, že je po nich z testu SAT vyžadováno 900 bodů pro úspěšné složení, namísto standardních 1200 (vyžadovaných po všech ostatních), diskriminace nemizí, naopak. Údajná „bílá vina“ nemá s tímto nic společného.

Pozitivní diskriminace paradoxně posiluje více zlé krve u skupin, proti kterým je podporou skupin jiných vůči ní samotným namířena. Pozitivní diskriminace v žádném nevytváří svět, ve kterém například „černé“ děti dostávají všechno to, co děti „bílé“, ani svět, kde by studenti z

majoritních skupin byli rovnocenní ve výsledcích například s afroamerickými studenty. Všechny pozitivní diskriminace vytváří svět, který pouze vypadá, že likviduje nerovnosti, je to svět potěmkinovské rovnosti.

Tváří v tvář faleši pozitivní diskriminace nám rovnostáři říkají to, že zaváděním rovnosti ve výsledcích vymažeme příčiny, které nerovnost způsobují. Jediné co lze ve skutečnosti eventuálně změnit, jsou faktory nerovnosti. Kdepak, i kdyby rovnostáři mohli změnit, nic na tom nezmění.

Ale mohli bychom vykonstruovanou úspěšnost pozitivní diskriminace a jejich benefitů pomoci jejím dětem uzavřít kolonku úspěšnosti? Není zde žádný důkaz, potvrzující tuto teorii. Dokonce i v identických organismem, černí a Hispánii konzistentně účinkují a vystupují chudší v průměru, než bílí a Asiaté. Děti bohatých černochoů stále účinkují níže, než bílé děti všech sociálních tříd.

Mohou nějak tyto uměle vykonstruované úspěchy pozitivní demokracie přinést svým tvůrcům zadostiučinění alespoň ve formě úspěšně vyplněných statistických kolonek? Nic na to neukazuje. Dokonce i za stejných podmínek vykazují například černoši hispánci potenciálně horší průměrné výsledky než běloši, nebo Asiaté. I děti bohatých a zajištěných černochoů jsou méně úspěšné, než všechny ostatní děti všech sociálních skupin.

Jak bylo řečeno, pozitivní diskriminace pouze vytváří zdání rovnosti. Některé vládnoucí kádry naší společnosti se stávají knížaty Potěmkiny, když staví falešné vesnice čím dál více zalidněné údajně diskriminovanými obyvateli, kteří byli bez ohledu na své schopnosti a faktický přínos povýšeni o třídu výš jen kvůli barvě své pleti a etnickému původu. Televize a filmový průmysl nám ukazují fantastický svět, naplněný debilními blondýnkami spolu „černými“ doktory, právníky, soudci, investory a počítačovými génii. Ale za touto fasádou se skrývá obrovská a bídná realita falešných slibů, falešných nadějí a naprostých lží – dohromady postavených na odmítání společenské nerovnosti jako holého a přírodního faktu.

Zdroj: The Occidental Quarterly Online